

SUGESTII ETIMOLOGICE IN LUMINA DATELOR DIN ALRR. *Sinteză. BURLAN (BURLOI, BURLUI, URLOI), PLIMBĂ (PRIMBĂ)*

MIHAELA MARIANA MORCOV

Interesul pe care îl suscită cuvintele alese de noi pentru a fi analizate din punct de vedere etimologic are două surse diferite: apartenența lor la categoria cuvintelor cu etimologie nesigură sau controversată (situație ilustrată de *burlan*) și faptul că au fost greșit analizate (cazul cuvântului *primbă*, cu varianta *plimbă*).

Pentru a elucida aceste etimologii vom lua în considerare, pe de o parte, elementele de natură formală și semantică aflate în legătură cu istoria cuvintelor în discuție, dar și cu evoluția altor cuvinte afine în ceea ce privește înțelesul lor și, pe de altă parte, poziția geografică a termenilor, care poate fi indiciu al unor împrumuturi sau al unor evoluții interne.

I. BURLAN

Potrivit informațiilor din DA I/I: *A–B*, s.v., cuvântul *burlan* desemnează următoarele realități: ‘tub (de fontă de olane, de beton etc.) din care se fac canale, sulinar’, ‘țeavă (de tînchea) prin care se scurge apa de pe acoperișele caselor’, ‘scoc (de lemn sau de tînchea etc.) prin care curge apa din izvoare sau din cișmele’, ‘coloană cilindrică (de olane, la sobele de zid)’, ‘țeavă cilindrică (de tînchea, la sobele metalice), prin care trece fumul din sobă în horn, urloi’. După cum rezultă din datele consemnate în ALRR. *Sinteză IV*, cu sensurile ‘jghiab’ și ‘olan’, termenul *burlan* este atestat preponderent în aria sudică a graiurilor dacoromâne și numai sporadic în celelalte regiuni ale țării. Acest fapt indică în mod clar, ca zonă de iradiere a cuvântului, sudul țării.

În ceea ce privește etimologia lui *burlan*, H. Mihăescu (1993: 317) și I. I. Russu (1981: 244) înclină în favoarea unui posibil cuvânt de substrat. Deși rolul limbii literare nu este singurul criteriu de stabilire a vechimii cuvintelor, trebuie să ținem cont de faptul că sursele pe care le avem la dispoziție nu pledează în favoarea acestei ipoteze, deoarece nu furnizează atestări anterioare secolului al XIX-lea. Potrivit datelor din DA I/I: *A–B*, s.v., cea mai veche sursă în care apare cuvântul este DDRF (anii 1893–1895).

FD, XXXVIII, București, 2019, p. 75–82

A. de Cihac susține în CDED II (s.v. *burlui*) teoria unui împrumut din turcă pentru a explica termenul înrudit, *burlui*. La originea lui *burlui* s-ar afla turcescul *borou*, *bouri* ‘țeavă, tub sau canal de fier, de plumb, de aramă, de lemn, de argilă’, ‘trompetă’. Cuvântul turcesc ar fi intrat și în albaneză prin intermediul lui *bouri* ‘trompetă de tinichea’. În DA I/I: A–B, s.v., cuvântul *burlan* este considerat de origine necunoscută, însă în paranteze se menționează, ca termen înrudit, turc. *buru* ‘țeavă’. Cuvântul *bouru* este consemnat în RHTED, s.v., cu sensurile ‘conductă’, ‘tub’. Dacă semantic nu există niciun obstacol împotriva acestei explicații, la nivel formal este greu de explicat finala cuvântului.

Autorii *Dicționarului etimologic al limbii române* (vol. I, s.v. *burlan*) consideră probabilă ipoteza propusă de E. Suci (1987: 143), în legătură cu o contaminare între un etimon cuman sau turcesc și cuvântul *olan*. În DELR I (*ibid.*) este admisă de asemenea observația lui V. Drimba (2001: 44), potrivit căreia la originea lui *burlan* nu se află varianta standard a cuvântului turcesc (*boru*), ci forma dialectală *buru*, mai apropiată de cuvântul din limba română. Ipoteza unei contaminări cu *olan* se sprijină pe sinonimia parțială dintre *olan* și termenul din limba turcă, ambele cuvinte fiind întrebuințate cu sensul ‘tub de argilă arsă din care se fac canale de scurgere a apei’ (Suci 1987: 143). Un argument în favoarea contaminării este faptul că cele două cuvinte trebuie să fi fost asociate de vorbitori și la nivelul sensului principal al lui *olan*: ‘piesă de argilă arsă, folosită ca acoperitoare a acoperișului’. Răspunsurile dialectale înregistrate, în ALRR. *Sinteză IV*, cu sensul amintit mai devreme arată că *burlan* este consemnat și într-o arie din nord-vestul Munteniei. În mai multe puncte din această zonă este interesant faptul că *burlan* este notat ca răspuns principal, în alternanță cu răspunsul secundar, *olan*. Teoria contaminării este deci confirmată și de datele geografiei lingvistice, dar nu este sigur că elementul care a venit în contact cu *olan* este cuvântul turcesc, întrucât, din câte știm, denumirea *bur* ‘conductă, țevă’, care ar trebui să se afle la originea formei contaminate, nu este atestată în dacoromână.

În opinia lui Ciorănescu (în CDER 1218), *burlan* este un cuvânt de origine obscură. Propune totuși, ca posibil etimon, o variantă a lui *gârlan*, prin schimbarea lui *g* în *b*, ca în *gâtlan*–*bâtlan*. Dacă acceptăm această explicație, trebuie să presupunem că la sensul actual s-a ajuns printr-o evoluție metaforică bazată pe analogia dintre gât și conductă. Totuși nici în materialele dialectale, nici în sursele lexicografice de care dispunem, presupusa variantă anterioară, cu *g*, nu este înregistrată cu accepția ‘burlan’. Un alt aspect pe care îl remarcă Ciorănescu în lucrarea amintită este faptul că *burloi* este un derivat de la *burlan*. Asemănarea dintre cele două cuvinte este evidentă atât din punct de vedere formal, cât și din punct de vedere semantic, dar pentru a stabili care dintre cele două cuvinte este anterior, trebuie să avem în vedere și situația altor cuvinte echivalente din punct de vedere semantic cu *burlan*.

H. Tiktin, în TDRG² I, s.v., consideră că etimologia cuvântului este necunoscută, însă furnizează o indicație circulară, bazată pe identificarea unui

etimon probabil, *burlui*, explicat, la rândul lui, printr-un posibil etimon, *burlan*. Caracterul circular al explicației se regăsește și, la A. Scriban, în SDLR, unde *burlan* este considerat drept o variantă a lui *burlui*. Acesta din urmă nu este analizat însă din punct de vedere etimologic decât vag, prin corelare cu mai mulți termeni, printre care și *burlan*. Totuși A. Scriban ne sugerează o pistă de elucidare a etimologiei, prin faptul că trimite la cuvintele *urlă* și *urloi*.

Pe lângă analogiile semantice și formale dintre *urlă*, *urloi* și *burlan*, un alt indiciu al legăturii lor etimologice este aria de răspândire a termenilor. Folosit cu sensul ‘tub gros care se întrebuințează la hornuri, burlan, olan’, *urlă* este un cuvânt specific sudului Transilvaniei (cf. DLR, XII, II, *U*, s.v. *urlă*²), zonă aflată în continuitatea graiurilor dacoromâne sudice, unde cuvântul *burlan* însumează cele mai multe atestări. De asemenea, potrivit datelor din ALRR. *Sinteză* IV, cu sensul ‘jghiab’, cuvântul *urloi* apare în mai multe puncte din Oltenia, aflate tot în aria de răspândire a cuvântului *burlan*. Cu sensul ‘coș’ același cuvânt revine în mod special, în sudul Transilvaniei.

*Urlă*² este considerat, în DLR (*ibid.*), un împrumut din sârb. *urla*. Această ipoteză respectă atât criteriul formal cât și pe cel semantic. Scr. *urla* este glosat în Skok (1973, s.v.), prin sintagma italiană *canale dei tetti* ‘canal la acoperișuri’ și prin cuvântul sârbesc, *oluk* ‘jgheab, scobitură în formă de jgheab, de canal, țevă (de tablă) pentru scurgerea apei’, ‘șanțuleț (în interiorul țevii unei arme de foc)’. Pentru a înlătura orice îndoială legată de faptul că termenul a pătruns din sârbă în română și nu invers, precizăm că originea cuvântului din sârbo-croată a fost clarificată tot în Skok 1973 (*ibid.*), unde se indică drept etimon, italianul *orlo* ‘margine’ (< lat. **orulum*).

Pentru a dovedi relația dintre *urloi* și *urlă*, ne sunt de ajutor răspunsurile dialectale consemnate în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensul ‘coș’. În mai multe puncte din Maramureș și din Transilvania cuvântul *horn* este concurat de substantivul derivat cu sufix augmentativ, *hornóĵi*. Rațiuni aflate în legătură cu trăsăturile referentului desemnat au dus la apariția acestui derivat și a derivatului diminutival, *hornéĵi*, specific Maramureșului.

Pe baza răspunsurilor dialectale înregistrate în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensurile ‘coș’, ‘olan’ și ‘jghiab’, putem delimita următoarea arie de distribuție a cuvântului *urloi* (*hurlóĵi*): sud-estul Transilvaniei, în continuarea ariei lui *horn* și *hornóĵi*, precum și sudul și vestul Olteniei. Cuvântul *urlóĵi* a mai fost consemnat, de asemenea, într-o localitate din Maramureș. Faptul că *urlóĵi* este atestat, în mod special, în zona de contact dintre *urlă* și *hornóĵi* ne îndreptățește să credem că *urlóĵi* este rezultatul unei contaminări dintre cele două cuvinte. Variantele intermediare care confirmă ipoteza contaminării sunt *hurlóĵi*, (atestată în câteva puncte din sudul Transilvaniei, un punct din Maramureș și punctul 960, din Oltenia) și *hurluáĵe* (atestată în două localități din Transilvania). Din sudul Transilvaniei și din Oltenia, *urlóĵi* (*hurlóĵi*) a pătruns și în Muntenia și Dobrogea, unde îl întâlnim, fie ca răspuns

secundar (punctul 759, aflat la granița cu Oltenia), fie ca răspuns principal, sub forma *urlúji*, în mai multe puncte din zona amintită.

Varianta *burloi*, explicată în DELR I (s.v. *burlan*) drept rezultatul substituirii lui *-an*, din *burlan*, cu sufixul *-oi*, nu este atestată printre răspunsurile dialectale din ALRR. Sinteză IV. În legătură cu acest aspect, semnalăm faptul că în DGDS I, *burloi* este considerată o formă rară. Termenul este consemnat atât cu sensurile ‘tub de tablă, prin care se scurge apa de la acoperiș’, ‘țurture de gheață’ (cf. DGDS I, s.v.), cât și cu accepția ‘ulcior de pământ având în partea de sus (la gură) niște găurele și în toartă o fâță din care se bea apă sugând’ (cf. DA I/I: *A-B*, s.v. *burlan*). Având în vedere aspectul formal, *burloi* trebuie analizată drept o variantă fonetică a lui *urloi* și nu o variantă lexicală a lui *burlan*. Consoana inițială a cuvântului se explică printr-o contaminare cu *burlan* sau cu *burriu*, varianta morfologică a lui *burie* (< srb., bulg. *burija*, cf. DELR I, s.v. *burie*). Termenul *urloi* putea să se fi contaminat și cu derivatul diminutival *buriaș*. Potrivit datelor din DGDS I atât *burriu*, cât și diminutivul *buriaș* sunt înregistrate în graiurile sudice.

Forma de neutru, *burriu*, este înregistrată, în DA I/I: *A-B*, s.v. *burriu*, cu accepția ‘vas din doage de lemn, de obicei mai mic decât un butoi, având forma unei roate’, iar forma de feminin, *burie*, este consemnată ca denumire pentru vasul ‘în care curge răchia când se fierbe’ (*ibid.*). Contaminarea dintre *urloi* și *burriu* a putut să aibă loc pe două căi: fie în contextul asocierii *burriului* cu recipientul așezat la streășina caselor, sub *urloi* (*burlan*, *olan*), pentru a colecta apa de ploaie, fie prin corelare cu procesul de fabricare a alcoolului sau cu asemănările dintre recipientele care servesc la păstrarea lichidelor.

Având în vedere aria de răspândire și semantismul cuvântului *burlan*, suntem de părere că acesta este rezultatul unor contaminări succesive la care au participat cuvântul *olan* [< *ol* (formă de neutru singular, refăcută după pluralul *oale*) + *-an* cf. DLR, VII, II, *O*, s.v.], probabil cuvântul *urloi* și cuvântul *burriu* (sau derivatul diminutival, *buriaș*).

Tot printr-o contaminare cu un cuvânt din familia lui *burriu* (este vorba de femininul *burie*) se explică probabil și *burliu*, consemnat în DA I/I: *A-B*, s.v. *burlan*, cu sensul ‘un lemn, de o palmă de înalt, gros ca vrana bolobocului, în care se bagă când se fierbe vinul’. Ceea ce indică fenomenul contaminării este, pe lângă asemănarea formală dintre termeni, faptul că cele două recipiente denumite *burie* și *burliu* coincid în ceea ce privește funcționalitatea, dimensiunea și materialul din care sunt fabricate.

În concluzie, *burriu* și cuvintele din aceeași familie prezintă, spre deosebire de turcescul *buru*, avantajul de a fi bine atestate în dacoromână și, mai ales, în graiurile din sudul țării. În plus, cuvântul este un element vechi (termenul este consemnat, la feminin, încă din 1650, în Anonimus Caransebesiensis, cf. DA I/I: *A-B*, s.v. *burriu*). Existau deci condițiile favorabile pentru ca acest termen bine înrădăcinat în limbă să participe, alături de sinonimele sale parțiale sau de cuvintele folosite în același context de comunicare, la crearea unor denumiri hibride.

II. PLIMBĂ

Cuvântul *plimbă* a fost considerat în DLR (VIII, III, *Pînă¹–Pogribanie*, s.v.) drept un postverbal de la *a plimba*. Această etimologie întâmpină dificultăți de ordin semantic. Substantivul *plimbă* este înregistrat în DLR (*ibid.*) cu sensul principal ‘parte de deasupra a unei balustrade, a unei scări de care se prinde cu mâna’ și cu sensul secundar (ramificat în mai multe direcții) ‘nume dat unor obiecte sau părți ale acestora care servesc la fixare, la susținere, la sprijinire’. Din exemplele citate în DLR (*ibid.*) rezultă că majoritatea obiectelor desemnate prin termenul *primblă* sunt fabricate din lemn. Este greu de stabilit o legătură între valorile semantice ale substantivului *plimbă* (cu varianta *primblă*) și înțelesurile verbului *a plimba*, pe care autorii DLR îl consideră etimonul lui *plimbă*.

Atât în citatele care ilustrează sensul al doilea, cât și la finalul articolului de dicționar consacrat substantivului *plimbă*, sunt menționate următoarele variante fonetice: *plimb*, *plimbie*, *primbă*, *primblă*, *primblu*. În ALRR. *Sinteză* IV, variantele fonetice *primblă* și *plimbă* sunt înregistrate, alături de *priglă*, *pringă* și *springă*, printre denumirile dialectale ale chingii sau ale lemnului care unește căpriorii casei. Aria de distribuție a răspunsurilor se află în mai multe localități din Banat, o localitate din Muntenia (punctul 812) și o localitate din sudul Transilvaniei (punctul 397). De asemenea, într-un punct din sudul Moldovei (punctul 667) s-a obținut diminutivul *priyîță*.

Sensul comun al denumirilor, asemănările formale dintre ele, precum și distribuția lor geografică ne sugerează faptul că ele sunt înrudite.

Deși chinga folosită în construcția casei reprezintă tot un obiect de susținere, iar sensul ‘chingă’ este menționat atât sub intrarea *plimbă*, cât și în definiția cuvântului *priglă*, autorii DLR (*ibid.*) au preferat să trateze termenii *plimbă* (*primblă*) și *priglă* în două articole separate. Dacă primul este considerat o creație pe teren românesc, cel de al doilea este interpretat drept un împrumut din sârba dialectală (DLR VIII, V, *P, Presin–Puzzolană*, s.v. *priglă*). Deși nu contestăm existența unui cuvânt asemănător în graiurile sârbești, menționăm că nu l-am găsit nici în Skok 1973, nici în Rječnik 1935. Un cuvânt asemănător este însă atestat în bulgară. BEP V furnizează forma de plural *пръзлу* definită ca ‘dinișorii sau scoaba de fier cu care se susține pânza la războiul de țesut’. În DLR (*ibid.*) (apud Lexic Reg. 1960: 84) se menționează, pe lângă singularul *priglă*, și o formă de plural, *prigli*, mai neobișnuită pentru graiurile sudice, unde a fost consemnată. Este posibil ca această formă de plural să se explice prin modelul exercitat de cuvântul bulgar.

Priglă este atestat în DLR (*ibid.*) cu accepțiile ‘trunchi de copac tânăr, de unu sau doi metri lungime, folosit ca lemn de foc’, ‘lemn de foc de calitate inferioară’, ‘chingă de lemn prin care se prind căpriorii unei case pentru a le mări rezistența’. Ultima accepție este consemnată pentru graiurile din Banat.

Sensul din bulgară, de ‘element de susținere la războiul de țesut’ este corelat în DLR (VIII, III, *Pînă¹–Pogribanie*, s.v. *plimbă*), pentru sudul Transilvaniei, cu varianta *primblă*, ceea ce sugerează un nou argument în favoarea ideii că *priglă* și *primblă* sunt înrudite. Fenomenul care a declanșat evoluția formală a cuvântului *priglă* este, foarte probabil, o contaminare cu sinonimul *chingă*. Potrivit datelor din ALRR. *Sinteză IV*, răspunsul majoritar *chingă* a fost consemnat și în aria lui *priglă*. Forma rezultată în urma încrucișării dintre cele două cuvinte a fost *pringă*. După cum am văzut, aceasta este atestată în două puncte din Banat și în Muntenia (cu proteza lui *s*). Menționăm că în DLR (VIII, V, P, *Presin–Puzzolană*, s.v. *pringă*), și această formă a fost tratată într-un articol separat, deși sensul ei de ‘fiecare dintre cele două lemne puse de-a curmezișul peste capetele loitrelor’ este foarte apropiat de sensurile lui *priglă*, iar aria de răspândire a termenului se află tot în Banat. Având în vedere că cele două denumiri nu au fost corelate, nu e de mirare că, în aceeași sursă amintită, etimologia lui *pringă* este considerată necunoscută. Contaminarea dintre *priglă* și *chingă* a putut să acționeze și în sens invers, după cum rezultă din varianta *chirgă*, înregistrată cu sensul ‘o parte a mesei de dulgher’ (DA I/II: C, s.v. *chingă*). Folosirea alternativă a formei *pringlă* și *prigă* explică apariția unei variante hibride care conține o nazală și consoana *l*. Apariția lui *b* se explică fie printr-un accident fonetic, de aceeași natură cu cel care a declanșat înlocuirea lui *c* prin *p* în *locșor* ‘placentă’ (forma *lopșor* este înregistrată tot în Banat, în punctul 81, ALRR. *Sinteză III*, h. 385, p. 45), fie printr-o remodelare a lui *priglă* (sau *pringă*) după forma de indicativ prezent, persoana a 3-a a verbului *a plimba* (cu varianta învechită și etimologică, *a primbla*), utilizat cu sensurile ‘a muta (un obiect) dintr-un loc în altul’, ‘a (se) deplasa (despre obiecte)’. Condițiile favorabile pentru această remodelare au fost create de asemănările formale dintre cuvinte și de întrebuintarea lor în același context.

CONCLUZII

Analiza cuvintelor *burlan*, *burloi* (*burlui*) și *plimbă* ilustrează rolul pe care geografia lingvistică îl are nu numai în stabilirea etimologiei, ci și în reconstituirea istoriei cuvintelor. După cum am putut constata, delimitarea ariilor de distribuție a cuvintelor ne-a ajutat să considerăm originea termenilor *burloi* și *plimbă* dintr-o perspectivă nouă. Un alt aspect pe care l-am evidențiat în rândurile de mai sus este faptul că ipoteza contaminării este plauzibilă în condițiile în care ambele elemente care au fuzionat sunt atestate în limba română. Din acest motiv, am preferat să identificăm, în locul turc. *buru*, rom. *burui*, ca element al contaminării aflate la originea cuvântului *burlan*.

BIBLIOGRAFIE

- ALRR. *Sinteză*, III, IV = (coord.) Nicolae Saramandu, *Atlasul lingvistic roman pe regiuni. Sinteză*, volumul III, de Mihaela-Mariana Morcov, Manuela Nevaci, Daniela Răuțu, Irina Floarea, Carmen-Ioana Radu, Ionuț Geană, Mara Iuliana Manta, București, Editura Academiei Române, 2018, volumul IV (în curs de elaborare), Alina Bojoga, Irina Carmen Floarea, Mara Iuliana Manta, Mihaela-Mariana Morcov, Manuela Nevaci, Daniela Răuțu, Teodora Nicoleta Toroipan.
- BEP V = Българска Академия на науките институт за Български Език, *Български етимологичен речник*, вл. Георгиев, ив. Гилльбоов, й. Заимов, ст. Иллчев, Том V, Падѣж-Пуска, редактори: Мария Рачева, Тодор Ат. Тодоров, София, 2012.
- CDED II = A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, vol. II. *Éléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne et albanais*, Francfort, Ludolphe St. Goar; Berlin, S. Calvary; București, Sotschek, 1879.
- CDER = Alejandro Ciorănescu, *Diccionario etimológico rumano*, Madrid, Editorial Gredos, 1966.
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Tomul I. Partea I: A–B, București, Librăria Socec & Comp. și C. Sfetea, 1913; Tomul I. Partea II: C, București, Tipografia Ziarul Universul, 1940.
- DDRF = Frédéric Damé, *Nouveau dictionnaire roumain-français*, 4 vol. Bucarest, Imprimerie de l'État, 1893–1895.
- DELRI I = *Dicționarul etimologic al limbii române*, vol I, A–B, București, Editura Academiei Române, 2011.
- DGDS I = Maria Marin (coord.), Ion Ionică, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha, *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, volumul I, literele A–C, București, Editura Academiei Române, 2009.
- DLR = *Dicționarul Limbii române. Serie nouă*, București, Editura Academiei Române, Tomul VII, Partea a II-a. Litera O, 1969, tomul VIII, partea a V-a, P, *Presin-Puzzolană*, 1984, tomul VIII, partea a III-a, *Pîndă–Pogribanie*, 1977, Tomul XII, partea a 2-a, Litera U, 2002.
- Drimba 2001 = Vladimir Drimba, *Cercetări etimologice*, București, Editura Univers Enciclopedic („Etymologica” 8), 2001.
- Lexic. Reg. 1960 = Gh. Bulgăr, *Lexic Regional*, București, Editura Academiei Române, 1960.
- Mihăescu 1993 = Mihăescu Haralambie, *La Romanité dans le Sud-Est de l'Europe*, Bucarest, Editura Academiei Române, 1993.
- RHTED = Serap Bezmez, *The redhouse turkish-english dictionary*, Nisan, Istanbul, 2007.
- Rječnik 1935 = *Hrvatskoga ili srpskoga jezika, na svijet izdaje Jugoslavenka Akademija Znanosti i Umjetnosti*, T. Maretić, Dio XI, *Posmrtnik-Prikladañe*, U Zagrebu, Stapanu u Nadbiskupskoj, Štampariji, 1935.
- Russu 1981 = I. I. Russu, *Etnogeneza românilor. Fondul traco-dacic și componenta latino-romanică*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1981.
- Skok 1973 = Petar Skok *Etimologiski rječnik hrvatskoga ili spr skoga jeyika, Dictionnaire etymologique de la langue croate ou serbe*, rédacteurs: Mirko Deanovič, Ljudevit, Jonke, tome troisième, poni²–Ž, Academie Yougoslave des Sciences et des Beaux Arts, Zagreb, 1973.

- SDLR = August Scriban, *Dicționarul limbii românești (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arrhaizme, neologizme, provincializme)*, edițiunea întâia, Iași, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.
- Suciu 1987 = Emil Suciu, *Note etimologice privitoare la unele împrumuturi din limba turcă* (III), în „Studii și cercetări lingvistice” 2, 1987, București, Editura Academiei Române, p. 142-147.
- TDRG² 1 = Dr. H Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, Band I, Wiesbaden, Otto Harrassowitz, 1986.

SUGGESTIONS ÉTYMOLOGIQUES À LA LUMIÈRE DES DONNÉES FOURNIES PAR ALRR. *Synthèse*

Résumé

Dans cet article nous avons examiné dans la perspective des données fournies par la géographie linguistique et reflétées dans l'ALRR. *Sinteză*, l'origine des mots *burlan* et *plimbă* (*primblă*). L'aréologie des mots analysés prouve, à notre avis, que *burlan* est le résultat d'une contamination entre *olan* et *burui* (ou le dérivé *buriaș*, de la même famille lexicale). L'analyse du sémantisme, de la forme et de la distribution géographique du mot *primblă* (*plimbă*) nous suggère l'hypothèse étymologique d'une forme contaminée qui a dû être altérée sous l'influence des formes de l'indicatif présent, de la 3e personne du verbe *plimba* (*primbla*) 'changer la place d'un objet' 'se déplacer, changer de place (sur un objet)'.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13